

af inkassovirksomhed overgå til private uden for advokaters og pengeinstitutters kreds, og for dem bør der naturligvis gælde visse regler. Dem har vi imidlertid i forvejen i de regler, jeg nævnte lige før.

Venstre mener derfor ikke, at der er et egentligt behov for en egentlig autorisationsordning med strenge betingelser for at få disse autorisationer og med kriminalisering af adfærd, der i forvejen er gjort kriminel. Der bør herske fri konkurrence på dette område. Den vil udelukke de bureauer, der bruger grimme metoder – der er nævnt gorillaer osv. – og som nævnt allerede, er der lovbestemmelser, der sætter grænser og medfører straf.

Vi skal derfor tværtimod ophæve diverse autorisationsordninger, liberalisere erhvervslivet. Men altså det er ordninger, der ikke garanterer faglige kvalifikationer, men kun går ud på at begrænse antallet af erhvervets udøvere og medfører bureaukrati på den måde, eller som synes simpelt hen at overvurdere hensynet til områdets brugere, dvs. kreditorer og debitorer. Behovet for lovgivning er således ikke stort, hvis det overhovedet er til stede. Hele området må derfor grundigt behandles i Retsudvalget, hvilket Venstre siger ja til.

Venstre kan ikke lide den retlige standard, der er nævnt i lovforslagets § 9, som jeg henviser til – og som jeg havde tænkt mig at citere, men det tillader tiden ikke – for det er en unødvendig programmerklæring, som er selvfølgelig, og som er tiltalende formuleret, men den er ikke belagt med straf, hvis den overtrædes, og vi mener ikke, at der skal stå en programmerklæring i en lov, for det er etik, og derfor finder vi den overflødig.

Men som sagt afslutningsvis vil vi forhandle om det.

John Vinther (KF):

Dette lovforslag er jo blevet til på grundlag af et udvalgsarbejde, hvor også brancheforeninger og inkassovirksomheder har været med, og den autorisationsordning, der lægges op til i lovforslaget, er også et ønske fra branchen selv, og formålet er selvfølgelig at komme den mere grå og tvivlsomme del af inkassobranchen til livs, altså med andre ord at få luget ud i branchen.

Den målsætning kan vi fra konservativ side fuldt ud tilslutte os. Men så er man omvendt også nødt til at sige, at det, at man indfører en autorisationsordning, jo ikke fuldt ud vil afskaffe den ulovlige inkasso. Der vil stadig være fir-

maer, der udbyder inkasso, som hviler på tvivlsomme og klart ulovlige midler, og der vil såmænd også stadig være kunder til den slags inkasso. Men det er rigtigt, loven vil vanskeliggøre det for disse tvivlsomme aktører, al den stund de jo fremover ikke vil kunne annoncere med deres ydelser.

En autorisationsordning er god, og derfor kan vi fra konservativ side bakke den del af lovforslaget op.

Der er i lovforslaget også medtaget nogle bestemmelser, der fastsætter en vis form for minimumsstandard for god inkassoskik, og de fleste af disse bestemmelser er skam fornuftige, logiske og rimelige, og de efterleves jo også allerede i dag af den seriøse del af branchen, men der er altså også enkelte dele af lovforslaget, der vidner om manglende forståelse for virkelighedens verden, og det er særlig de bestemmelser, der skal regulere, hvordan henvendelser til skyldnere må ske.

Det er eksempelvis fastlagt, hvornår henvendelser må finde sted, eller rettere: hvornår henvendelser *ikke* må finde sted, og det er helt i orden, at man ikke må rette henvendelse til skyldnere på de helligdage, der nævnes i forslaget, men det er også nævnt, at man ikke må rette henvendelse på lørdage, og dér er jeg nødt til at spørge, hvorfor i alverden man ikke må rette henvendelse til skyldnere på lørdage, for i bemærkningerne til lovforslaget er alene anført, at henvendelse ikke må ske på dage, som i sig selv er egnede til, at der lægges et utilbørligt pres på skyldneren, men hvad er det særlige ved lørdage? Omvendt set ville det jo snarere være logisk netop at rette henvendelse til skyldnere på de dage, hvor der er størst sandsynlighed for at træffe dem hjemme, og her er lørdag en ganske velegnet dag.

I det hele taget må vi fra konservativ side afvise den meget omstændelige regulering, der lægges op til i lovforslaget med hensyn til henvendelse til skyldnere. For at sige det mildt besværliggør bl.a. det, at en uanmodet henvendelse skal varsles, i meget høj grad inkassoarbejde.

For det første er det efter min opfattelse – og den baserer jeg på den personlige erfaring, jeg har som praktiserende advokat – stort set umuligt at tilrettelægge arbejdet på en sådan måde, at man er i stand til at varsle et sådant besøg.

For det andet, og det er det væsentlige i denne sammenhæng, vil jeg mene, at de fleste skyldnere – for ikke at sige alle, men det er det